

miru. Amerikanci neki zahtevajo, da se jim prepusti Kuba, Portoriko, jeden zaliv na kapverdskih otokih in tako dolgo filipinski otoki, dokler ne plačajo vojne odškodnine. To so velikanske zahteve, v katere bodo Španjci pač težko privolili.

Srbsko. Skupštini se je predložil nov tiskovni zakon, ki pa je tako neugoden za hitro izdajanje časopisov, da ga vse stranke obsojajo. — Da se zapreči veliko število gimnazijcev, hoče vlada tudi izdati poseben zakon. Gotovo ubožnejšemu prebivalstvu ne bo v hasek. Vidi se, da že veje Milanov duh na Srbskem.

Cerkvene zadeve.

Zlata sv. maša na Dobrni.

Česar smo se že dolgo veselili, to smo 6. julija srečno dočakali. Naš preč. g. župnik in častni kanonik, Karol Gajšek, so ta dan prav slovesno peli svojo zlato sv. mašo, obdani od 19 č. gg. mašnikov, obdani od lepšega venca belo oblečenih družic in drugih odličnih gostov. Praznično okinčana cerkev je bila prenapolnjena vernega ljudstva, ki je privrelo, dasi v delavnik, da se udeleži te redke in za naš kraj še nove svečanosti. Mlada požarna straža dobrnska je skrbela vzgledno za lep red, da se v kljub veliki gnječi ni pripetila nobena nesreča. Bodi ji zato zaslužena zahvala! Ona je pa tudi že na predvečer priredila našemu zlatomašniku lepo bakljado, katero je kot častni načelnik in kot slavnostni govornik spremljal tudi ravnatelj tukajšnjih toplic, dr. Kumpf. Načelnik požarni straži, Franjo Orosel, pa je v imenu društva poklonil zlatomašniku lavorov venec. Topliška godba je bila priredila podoknico, godba požarne brambce pa sinoči mirozov. V nedeljo jutraj pa že ob 4ih budnico. Da se je zvonilo in streljalo, da so goreli kresi, pač ni treba posebič omenjati, a umetnega ognja, kakoršen se je sinoči tukaj žgal, na dveh, treh krajih, takšnih lampijonov, kakoršni so nam sinoči svetili, takšnih transparentov ali z lučmi razsvetljenih napisov, kakoršne smo tukaj brali, ne najdeš kjersibodi.

Vedi, da ne samo domačini, tudi topličarji-ptujci so sinoči bogato razsvetlili okna, obrnjena proti cerkvi ali proti župnišču. — Vreme sicer ni bilo ugodno, a tudi še obilnejši dež bi ne mogel ustaviti teh svetlih dokazov srčne udanosti in verne zvestobe tukajšnjih faranov do svojega blizo 30letnega farnega predstojnika.

množico navdušuje, da pokolje kristjane, ki so jih prignali iz goreče hiše. Ali je mislil očeta kleče prositi, naj vendar ne oskrni svojih rok s krvjo nedolžnih kristjanov. A zdaj je uvidel, da bi bile vse prošnje zastonj. Napoti se proti domu in misli le še na rešitev svojega prijatelja Marona, njegove matere in sestre. Zato je bil že skrajni čas, ker krščanski del mesta je že gorel na mnogih krajih. Med potjo si dela načrte za srečno rešitev. Vsakega mimogredočega mohamedana se močno prestraši. Ker pa ima v roki krvav nož, ki ga je od Arabca dobil, se Turki in Arabci zanj ne brigajo, da se celo hvalijo njegovo junaštvo. Pri tem spozna Ali, da ga imajo zaradi njegovega krvavega noža za morilca kristjanov, in načrt je kmalo napravljen. Sklene namreč svojim prijateljem priskrbeti turško obleko in krvavo orožje ter jih tako rešiti iz mesta. Domov prišedši ne najde nikogar. Urno stopi v svojo sobo in vzame iz omare turško obleko za Marona. S seboj vzame tudi ves denar, kar ga je imel in vse zlate prstane in dragocenosti, katere je dobil po svoji rajni materi. Pa kje naj dobi obleko za Maronovo mater in sestro, kajti v svoji maronitski obleki se nista smeli pokazati na ulici. Ali premišljuje, kako bi se rešil iz zadrege. Zdaj mu pride na misel, da še znabiti najde kako obleko svoje rajne

Ta čutila so razodeli tudi zastopniki občine pod vodstvom svojega župana, gosp. Koka, ta čutila so izrazili šolarji pod vodstvom svojih skrbnih učiteljev, ta čutila so dokazali farani skozi usta cerkvenih ključarjev. Da so od raznih stranij in krajev došla preč. gsp. zlatomašniku prisrčna voščila in pomenljiva darila, ni dvomiti, saj smo videli našega listonošo nositi v župnišče cele pesti brzojavk, pisem in poštinih spremnic. Ena častitka pa ni veljala samo našemu slavljenču, ona je veljala tudi nam vsem, ki smo se bili te zlate sv. maše udeležili. Došla je bila od našega prem. kneza in škofa iz Maribora. Preč. g. opat Ogradi, ki so prav ginljivo govorili o naši dolžnosti, se Bogu za vse, tudi za križe skazovati hvaležnim, so nam v začetku svojega govora to škofijsko pismo prav razločno prečitali. Nadpastir slavijo v njem vse skozi vzornega zlatomašnika ter ga zahvaljujejo za njegov neumorni in požrtvovalni trud. Pismo se bo prepisalo v spominsko knjigo fare dobrnske.

Cerkveni pevski zbor pod vodstvom tukajšnjega nadučitelja Voglar-ja, si je tudi pošteno prizadeval, da je to redko svečanost povzdignil z lepimi cerkvenimi petjem. Menim, da ne bom zgrešil in nikogar žalil, če rečem, da je bila tukajšnja ljudska šola skoro najlepše razsvetljena. Njena vrstnica pa je bilo zdravilišče za bolne duhovnike lavantinske škofije, za katero so si bili stekli naš zlatomašnik posebnih zaslug. Končno naj še omenim, da so sedanjí dekan novocerkevski, preč. g. dr. Lavoslav Gregorec, v imenu čast. duhovščine dekanije novocerkevške zlatomašniku kot doslužnemu dekanu tega dekanata podarili lepo mašno knjigo, č. gosp. župnik Karba pa v imenu gg. kapelanov dobrnskih krasno štolo in neka gospa topličarica je poklonila hromemu zlatomašniku še dragoceno palico. Eno kakor drugo, vse se je rabilo pri tej zlati sv. maši. Mi dostavljamo le to srčno željo, da bi se naš preč. gospod zlatomašnik še prav dolgo posluževal teh očitnih spričeval našega spoštovanja in naše iskrene ljubezni.

Gospodarske stvari.

XXI. obč. zbor društva „Kmetovalec“ v Gotovljah.

Mnogo že imamo društev po Slovenskem, ali malokatero tako čilo deluje, kakor ravno društvo „Kmetovalec.“ V kratkem svojem obstanku 8 let, doživelo je že svoj XXI. občni

matere v hiši. Naglo gre v zapuščeno sobo, odpre omaro in res najde, česar je iskal. Hitro si poišče obleke za udovo in Judito in jo zveže v culico. Pa zdajci se spomni svoje matere, ki je nekaj nosila to obleko. Težko mu postane pri srcu. Vse vrže od sebe, solze mu stopijo v oči in kleče reče:

«Mati, mati, odpusti mi, da zapustim svojega očeta. Mati, jaz moram bežati, ker hočejo iz mene storiti morilca. Jaz moram rešiti svoje prijatelje, to bi mi tudi ti zapovedala. Mati, pomagaj mi in prosti za-me.»

Potem tiho vstane in zapusti v obleko očetovo hišo. Po ovinkih srečno dospé v ozko ulico, v kateri je stanovala udova s svojima otrokoma; rahlo potrka in pokliče Marona. Maron se oglasi:

«Kdo si?»

«Ali, tvoj prijatelj, odpri naglo!»

Duri se odpro in Ali vstopi. Udova prestrašena stopi od Alija, ko vidi v njegovi roki krvavo orožje.

«Kaj,» reče mati, «zarad nas ste umorili kakega človeka?»

«Ne, ne,» jo pomiri Ali, «ta nož mi je dal nek Arabec. Ta krvavi nož me je varoval na potu domov in k vam in bode zdaj tudi vas varoval.»

«Čegava kri pa je?» vpraša Maron. Ali pogleda orožje in reče nemirno:

zbor, ki se je vršil dne 3. julija t. l. ob 4. uri popoldne. Ljudstva se je prav obilno, kakor vselej zbralo. Po običajnem predsednikovem pozdravu otvorilo se je zborovanje. Najprej je poročal tajnik o živahnem gibanju našega društva.

Za društvenim poročilom pa, ker je bil za prvo napovedani govornik, g. Mrt. Jelovšek, deželni potovalni učitelj, službeno zadržan, prešlo se je takoj k 2. govoru gsp. Fr. Praprotnika, ki je temeljito razpravljal o ravnanju in nasajanju vinogradov z ameriško trto. Ljudstvo je z zanimanjem sledilo njegovemu govoru in si gotovo mnogo v svojo korist zapomnilo. Pri tej priliki omenjamo z njegovim dovoljenjem, da je g. Fr. Praprotnik z veseljem pripravljen, kjerkoli govoriti, posebno o sadjarstvu in trtoresji in za svoj trud ničesar ne zahteva, samo da se mu vozni stroški povrnejo. Po govoru slišali smo navdušeno deklamacijo 7letnega Tineta Vizoviškega. Čudili smo se, kako krepko je naglašal Gregorčičevo «Domovini» in še druge deklamacije. Potem pa je bilo vpisovanje udov in volitev novega odbora. Izvolil se je z vsklikom vnovič stari odbor, ki je porok vztrajnega delovanja.

Že pri XX. občnem zboru društva «Kmetovalec» se je sklenilo prirediti to leto kot jubilejno leto vladanja Njeg. Vel. cesarja sadno razstavo; in letos se je dodalo še samo toliko, da se ta razstava priredi s porazumljenjem «Kmetijske zadruge v Žalcu» in «Cesarjevič Rudolfovega sadjerej društva» v celjskem Narodnem domu in se ob enem skliče tudi shod vseh spodnještajarskih sadjarjev. Okrajni odbor je v ta namen že 500 gld. kredita dovolil.

Tako je zopet minil občni zbor društva «Kmetovalec»; zabavali smo se še raznovrstno nekoliko časa, potem se pa zadovoljni razšli z nado, da se skoraj zopet snidemo.

Razstava goveje živine v Šmarju.

Prošnji okraj. odbora v Šmarju z dne 18. januarja t. l. je ugodil vis. deželni odbor. Sklenjeno je torej, da bode v tekočem letu za šmarski okraj v trgu Šmarje razstava goveje živine.

Namen take razstave je, kazati živinorejcem celoten pregled govede ednega okraja, oziroma ker se bodo take razstave v določenih obdobjih (presledkih) ponavljale, dati živinorejcem in splošnemu občinstvu priliko opazovati, v kolikor živinoreja ednega okraja napreduje — mogoče pa tudi stoji, ali pa še celo nazaduje.

Pri takih razstavah se premirajo razun

«Mislim, da je kristjanska kri.»

«Kristjanska kri!» zakliče udova in vzame Aliju nož iz rok rekoč:

«Ljubi otroci, čujte, to je kristjanska kri, mučeniška kri!» Nato poklekne pred križem, vzdigne krvavi nož in moli:

«O moj Odrešenik, poglej kri svojih otrok, svojih bratov. Jaz ti jo darujem; in darujem ti tudi svojo kri in kri svojih otrok. O moj Zveličar, krepčaj nas v smrtnem boju!»

Potem vstane stara udova in spoštljivo ogleduje krvavo orožje, pomoči svoj prst v napol strdeno kri in zaznamuje z njo svoje čelo in čelo svojih otrok rekoč:

«Otroka, to je kri mučenikov; naj meni in vama podeli moč za Kristusa umreti.»

Začudeno je gledal Ali srčno mater, ker si ni znal razložiti, od kod prihaja njena želja po mučeniški smrti; njemu je bila smrt nekaj strašnega. Zdaj ga vpraša udova rekoč:

«In kaj naj zdaj storimo? Bežimo ali ostanemo?»

Ali kratko pove, kako je v mestu, da bodo že najbrž v malo urah vse kristjanske hiše v ognju. Zato je treba naglo zapustiti mesto. Da jim turško obleko in pomaga Marona spremeniti v mladega Turka. Udova in Judita pa sta zvezali vse dragocenosti in se preoblekli po turško. Že so hoteli zapustiti hišo, ko jih še Judita opomni: «Kam

plemenskih bikov tudi plemenske krave in telice, ter se bode pri razstavi v Šmarju, ki se bode vršila meseca septembra t. l., razdelilo 900 do 1000 kron državnih in deželni premij, ter do 500 kron od okraja Šmarje.

Tudi vse občine šmarskega okraja so pozvane, da k tej, za šmarski okraj tako važni zadevi darujejo izdatne zneske za obdarovanje vrednih živinorejcev lastne občine.

O dolžnostih lastnikov premirane govede pouči vsakega načelnik živinorejskega okroga in sicer so za občine trg Šmarje, okolica Šmarje in Sv. Vid g. Fr. Adrinek, župan v Šmarju; Ponikva, Sladkagora in Lemberg g. Fr. Podgoršek, veleposestnik na Ponikvi; Sv. Peter na Medvedjem selu, Nezbiše, Sv. Hema, Roginska gora in Zibika g. Jože Kregar, župan pri Sv. Petru na Medvedjem selu; Sv. Štefan, Slivnica, Žusem in Tinsko gsp. Franc Pimgaršek, posestnik pri Sv. Štefanu.

Živinorejci! pozivljamo Vas torej da se pripravljate že sedaj na to važno razstavo govedi t. j., da če ste v posesti lepih plemenskih bikov, krav ali telic, istih ne oddajate, marveč redite, ter s posebno pozornostjo in marljivostjo pripravljate za razstavo, da se bo smel naš okraj s celotnim vtisom svoje govedoreje ponašati.

Ne mala Vaša korist bodo pa tudi razdeljene premije, katerih namen ni samo pridnega živinorejca pred drugimi odlikovati, ampak tudi druge vspodbujati, da pridne posnemajo.

Kateri dan v mesecu septembru t. l. da se bode razstava vršila, naznanilo se bode še posebej vsem občinam lastnega okraja, kakor tudi po časnikih pravočasno.

Okrajni odbor Šmarje, dne 9. julija 1898.
Načelnikov namestnik: Adrinek m. p.

Sejmi. Dne 16. julija v Poljčanah, Dobju, Brežicah. Dne 18. pri Sv. Barbari pri Konjicah, Sv. Ani na Krembergu, Št. Filipu pri Kozjem, na Muti. Dne 20. v Vitanju, Arnovžu pri Sv. Marjeti na Pesnici, Sv. Marjeti na dravskem polju, v Imenem. Dne 21. v Turniščah, Bučah in na Vrenski gori.

Dopisi.

Iz Slovenskih goric. (Razno.) Na mariborskem kolodvoru sem skočil v nerodni poštni voz, ki je v par trenutkih začel skripati ter se pomikati proti Št. Lenartu v Slov. goricah. Bil sem truden, izmučen od dolgega pota, zato sem kmalu zaspal. Šele v trgu sem se vzbudil in vzdignil sem svojega rojstva

bodemo bežali? Ali ne potrebujemo nič živeža na pot?

«Saj res,» pravi mati, «na to te je spomnil tvoj angelj. Najbrž bodemo imeli dolgo pot čez bregove, predno najdemo zavetje. Maron, prinesi iz kleti ves kruh in nekaj zadelanih vrčev vina. To bodemo vzeli s seboj.»

Maron stori, kakor mu je bilo rečeno. Potem še enkrat pokleknejo pred križ in pred Mater božjo, proseči jo za varstvo in se poslovijo od hišice, katere ne bodo več videli.

Smešnice.

Učitelj: »Koliko ur ima dan?« Učeneec: »Sedaj dva in dvajset.« Učitelj: »Kako to, da sedaj dva in dvajset?« Učeneec: »Mati so rekli, da je sedaj dan dve uri krajši!«

Zobozdravnik: »Ali lahko z milostivo gospo govorim?« Hišna, ki ni poznala zobozdravnika: »Ne, gospo bolijo zobje.« Zobozdravnik: »Kako jo naj bolijo zobje, ko pa sem ji jaz še le sedaj prinesel umetno zobovje.«

kosti, jih položil polagoma na prosto ter jih začel oprezno prestavljati proti bližnji gostilni, kjer se mi je postreglo z dobrim, svežim pivom. Ko sem se nekoliko pokrepčal, sem jo mahnil gor po trgu. «Vse pri starem, a še slabše kot prej!» sem vzdihnil. Nemški napisi se ti reziyo povsod nasproti ter se ti smejiyo v obraz, češ: «Glej, kako je slovensko ljudstvo zavedno! Njegov jezik zametujemo, zaničujemo, a vendar nas podpira...» Brr!

«Heil, heil...» mi je zadonelo od nekod na uho; sem po cesti pa je prijadrala gospa z balonskimi rokavi in fantastično nakinčanim klobukom ter z — modrižem v nedrih. «Torej že tudi tukaj veje oni duh, protiaustrijski, izdajalski duh kričavega Wolfa...» Ni čuda, da se Št. Lenarčani sramujejo imena — Slov. gorice, ni čuda, da so se prekrstili v «St. Leonhard in Steiermark,» ko že častijo celó Wolfa. No, vsi še niso zabredli tako daleč; tudi nekaj slovenskih napisov sem zagledal. V misel mi je tudi prišlo, ko sem tako korakal po «kerndeutsch» Št. Lenartu, nekaj o konzumnem društvu. Poklicani faktorji, mislite o tem! Slovensko ljudstvo, ti pa glej, koga podpiraš ter se ne daj zaničevati!

No, da bi ne dobil kakih jajčih spominov v hrbet, kakor se mi je zgodilo nekoč med viteškimi, junaskimi Celjani, sem jo pobrisal kmalu iz trga. Taki spomini so sicer trajni, a vendar precej neljubi; torej sem se jih bal, zlasti, ker sem imel slučajno novo suknjo, kar, mimogrede povedano, ni moja navada.

Krenil sem jo prišedši na konec trga na desno, proti Sv. Ropertu, da bi obiskal svojega prijatelja. V nos mi je udaril zopern duh iz blatnih travnikov, ki jih je zadnja povoden skoro uničila, v oči pa me je zbodel nemški napis na nekem mlinu: Sollag — Müller (!) No, no, pamet, pamet!... Kako sem se pa še-le začudil, ko sem prišel do cerkve Sv. Roperta. Tam na neki hiši sem bral: «Ludwig Solak's Gasthaus» in pa «Fleischhauerei» na drugi pa Franc (!) Höcht's Hafnerei. «Koliko Nemcev pa stanuje tukaj?» sem vprašal pozneje svojega prijatelja. «Nič!» mi je odgovoril prijatelj smeje se. «Govori se pač mnogo nemški, posebno se odlikujejo v tem naši učitelji, a Nemcev, pri nas ni.» Če je tako, kaj torej pomenijo nemški napisi. Ali slovensko ljudstvo to trpi? Ali nimate dobrega vrlega gostilničarja Majhena, če sem prav izvedel? — Tudi narodnega trgovca imate, če se ne motim. No upamo, da se bo tudi g. Seljak poboljšal; upamo, da bo tudi g. Kranjc pokazal očitno, da je Slovenec, da je naš. No in ti, dragi lončar, za koga pa delaš ti svoje lonce, ali za same Nemce? Presneto malo bi od njih skupil. Vemo, da si drugače dober mož, vemo, da bo kmalu izginil oni napis. Kaj ne? Bralno društvo baje tudi spi. Čas bi bil, da bi se vzdramilo.

Prijatelj moj mi je pri kupici vina pravil čudne reči. Trdil je, da uradujejo vse občine tam okoli nemški, da imajo razun jedne vse samo nemške pečate itd. Zlasti sem se čudil, ko mi je pravil, da uraduje župan Sp. Voličine, ki je zmožen slovenščine v pismu, nemški, a poleg tega bi mu lahko šel tudi njegov sin na roko. Čudno, jako čudno! Če bi me prijatelj moj ne obdržal s svojo šaljivostjo pri dobri volji, bi se poslavljajal od sv. Roperta s prav žalostnimi spomini. — O svojem daljnem potovanju po Slov. goricah bom poročal drugič, če bo drago Vam, g. urednik, in pa cenjenim bralcem.

Od Sv. Tomaža blizu Velikenedelje. (Bauernverein.) Gospod urednik! Pred nekolimi tedni poročal vam je vaš savski dopisnik o nekem «Bauernvereinu» pri Svet. Tomažu in je imenoval ustanovnike ničle. Temu pa ni tako. Niso ničle. Gospod «obman» je visoko učeni mož, kajti kot korporal pri vojaki in doma od svoje žene se je naučil toliko nemškega, da zna sedaj nemščino izborno pačiti, in kadar mu kdo narekuje, celo nemško pisati, če tudi ne brez kozlov. Tudi po svojem delovanju ni ničla. Da bi svoje rojake osrečil, odločil se je ustanoviti Bauernverein, kateremu se je kot

«obman» postavil na čelo. Za «kasirja» imenoval je kar dva možiceljna, ki sta obadva pevca in godca, prvi že doslužen, drugi pa še le začetnik. Za ude je vjel le jednega čednega kmeta in tri hišne posestnike, kateri pa so slovesno obljubili, da pridejo k pauern-puntarskim veselicam vselej le v bregušah in brez mošnje. Zakaj neki ta obljuba? Ljudje pravijo, da so jim pridne žene za veselice zagrozile, da jim bodo vsakokrat hlače slekle in mošnje odvzele. Obman ima društvo, ima kasirja, ima ude in sedaj bi rad imel tudi veselico.

Pri Sv. Tomažu so trije gostilničarji, pa — čast njim bodi — nobeden noče pauern-puntarjem prepustiti svojih prostorov za ustanovno veselico, če ravno bi ta neki veliko nesla. Ker pa ni veselice, užaljeni so vsi udje tako močno, da sedaj terjajo svoje darovane krone nazaj in izstopajo iz društva. Le prvi «kasir» je ostal še zvest svojemu «obmanu,» kateri se prav kislo drži in hoče s svojim društvom pobegniti od nevhvaležnih Tomaževčanov nekam med kimovce in hubarje. Srečno pot! Le pojdit, saj pri Sv. Tomažu ni prostora za zloglasno pauern-puntarsko društvo. Žvabski.

Iz slovensk. Štajarja. (Slovenski trgovski pomočniki!) Vsi rokodelci in kmetje praznujejo Gospodov dan t. j. nedeljo, da si odpočijejo in se njih duh malo razvedri. Samo v vašem stanu je ravno obratno. Celi teden od ranega jutra do poznega večera ste vpreženi v delo, v nedeljo pa, ki je od nekdaj za posvečevanje odločena, pa še morate veliko bolj delati. Le proti večeru imate sedaj par uric prosto, kadar že nedelja itak nima več svojega polnega pomena.

Dragi slov. trgovski pomočniki! Če vam je na praznovanju nedelje kaj ležeče, potegujte se za nedeljski počitek z vsemi močmi! Naj se izda odlok, da bi bile vse prodajalnice v nedeljo celi dan zaprte, kakor so že na Dunaju. Zato je treba v vsakem okraju, kjer so zavedni trgovski pomočniki, da se s pismeno prošnjo in s podpisi vseh trgovskih pomočnikov obrnejo v tej zadevi do trgovskega ministra ali državnega zbora na Dunaju. Gotovo se ne bodo zgoraj vašemu blagemu namenu veliko protivili, vaše želje se bodo prej ali slej izpolnile. Mislim, da se bo našel v vsakem kraju tudi kak dobrotljiv pomagalec, ki bo pomagal vašemu načrtu. Brzo se tedaj postavite na noge!

Št. Jurij ob Ščavnici. (Narodno življenje.) Pri nas se je zopet začelo nemškutariti. V sredini lepe jurijske okolice (Videm) bi tujec niti ne spoznal, da je v slovenski vasi, ker mu zmiraj le nemške besede na ušesa udarjajo. A upamo, da bode drugače. Z veseljem opazujemo, da je mladina začela pridno čitalnico obiskovati, in nasledki se že poznajo. Poglejmo v Selišče! Fantje so se tam zavezali, da se ne bodo nobenega pijančevanja in ponočevanja udeleževali, se zmiraj lepe slovenščine vadili in si za geslo izvolili: Bog in narod. Sprosil so si tudi od vaščanov dovoljenje, da smejo sredi vasi lipo vsaditi, da bi se tako tudi potomci spominjali petdesetletnice sedanjega cesarja. A žal, našel se je zločinec, kateri jo je zlomil in nadpis odstranil. Tukaj imamo tudi tamburaše, ki obiskujejo prav pridno svoje vaje. Le tako naprej! Vsaki glas tamburice naj vzbuja v Vas večji pogum, večjo ljubezen do naroda, kateri imenuje to godbo svojo in Vaše srce bode blago in vsprejemljivo za blage vzvišene smotre.

Vsi Jurijski pa se držite gesla: Bodimo narodni! Izbacnite vse, kar ima nemškutarski duh. Delujte tudi na to, da se nemško povelje pri gasilcih odpravi, in ako se to ne da, osnujte slovensko gasilno društvo. Naprej zastava Slave!

Iz Sentilja. (Cesarska slavnost.) Slovenci so udani svojemu cesarju. Dokazov udanosti je nebroj. Sedanji cesar vladajo Slovence že petdeset let. Cesarski prestol so namreč zasedli 2. decembra 1848. Tekom